

Tussen mijn 16 en mijn 30 heb ik nooit wat anders gedragen dan *cowboyboots*. Die hoorden zo'n beetje bij de standaarduitrusting in het Antwerpse artiestenmilieu waar ik toen veel vertoefde. Nu is dat helemaal anders maar toen (1968) was er in Antwerpen slechts één winkel waar je die laarzen (van het merk Acne) kon kopen. En dan nog vrijwijd uitsluitend zwarte *boots*. Voor dat schoeisel werd zorg gedragen (was ook duur!). Ze poetsen was een heus ritueel. Ik had in die tijd Amerikaanse vrienden die regelmatig over kwamen en die brachten mij andere modellen mee. Bruin was al heel wat! Ik heb één paar witte gedragen, in slangenleer en met een bruine tip. Als een paar tot op de draad versleten was spijkerde ik ze aan de muur in het boerderijtje waar ik, als rechtgeaarde hippie, toen woonde (Elversele).

Nu ben ik te oud en te dik geworden om *boots* te dragen, maar ik heb mezelf beloofd dat, als ik 10kg afval, ik mij opnieuw een héél mooi paar ga kopen. Keuze genoeg dezer dagen. De norm van vandaag is: een schoen moet makkelijk aan en uit gaan.

Bart Plouvier

A handwritten signature in purple ink that reads 'Bart Plouvier'. The signature is stylized with a large, sweeping underline that loops back under the name.